

Actuele visies op de overgang van moederland naar vaderland

(de volgende tekst is een bewerking en verdere uitbreiding van *The Language of MA the primal mother* deel 1 h 5 uit 2013)

De hoofdpijnen in 7 hoofdstellingen

1 Vroege landbouwculturen zijn vreedzaam; de rust wordt zowel in het Nabije Oosten als in het oude Europa verstoord door invallen van buitenaf.

2 Op grond van DNA-onderzoek laten zich in Europa vier bevolkingsgroepen traceren: de oerbevolking van jagers-verzamelaars, de vroege landbouwers uit Anatolië, de Indo-Europeanen en de jagers-verzamelaars die vanuit Noord-Rusland naar Finland en de Baltische staten trekken.

3 De derde groep der Indo-Europeanen zou de wereld van vrede naar oorlog gebracht hebben. Hun eerste migratie van oost naar west vindt plaats tussen 4300-4200 v. Chr.; de tweede van 3400-3200 v. Chr.; de derde van 3000-2800 v. Chr. en de vierde van 2400-2200 v. Chr. Daarna volgen er tot diep in de Middeleeuwen nog talloze 'volksverhuizingen'.

4 De these van Marija Gimbutas dat de Indo-Europeanen in vier vernietigende golven over de voorhistorische wereld zijn gespoeld wordt ondersteund en bevestigd door gegevens uit de genetica, de linguïstiek en recente archeologische opgravingen uit Bulgarije en Roemenië. Deze bewijzen de infiltratie van een niet-inheemse cultuur met een ander type graf (kurgan), aardewerk en vele andere verschillen.

5 Er is een directe relatie tussen de regelmatig optredende mini-ijstijden en migraties van volken. Noodgedwongen verlaten in koude- en droogte periodes herdersvolken onvrijwillig de landbouwgronden van hun moederland en trekken over de uitgedroogde steppe westwaarts.

6 Natuurrampen en storingen in het klimaat treden op in: 9600 v. Chr.; 5600 v. Chr.; rond 3000 v. Chr.; 2400 v. Chr. en rond 1650 v. Chr.

7 Indo-Europeanen brengen over het Verre en Midden Oosten en Europa: een heerschappij van mannelijke leiders (patriarchaat), mannelijke storm- en hemelgoden, metaalbewerking, oorlog, een hiërarchie van overheersers en overwonnenen, centralisatie, staatsvorming, belastingen, legers, codificatie van wetten, het schrift, slavernij en onderdrukking van vrouwen. Het patriarchaat is een systeem van dominantie waarin een kleine groep machtshebbers heerst over grote groepen mensen. Het kent vier fasen en verkeert momenteel in een eindfase.

De uitwerking van de 7 hoofdstellingen: Van moeder- naar vaderland, waarom?

Waarom komt er een einde aan het moederland? In eerste instantie is de positie van de vrouwen in de vroege landbouwculturen redelijk riant. Feit is dat de vrouwen vaak collectief de velden bezitten. De binding van vrouwen met Moeder aarde is alom aanwezig.

Waarom komt er dan toch een einde aan de riante uitgangspositie van de vroege boerinnen? Corrumpeert de samenleving als gevolg van interne verdeeldheid en verval of spelen er oorzaken van buitenaf? Binnen het matriarchaatonderzoek wordt de mogelijkheid van verval van binnenuit afgewezen. Men wijst in aansluiting op Marija Gimbutas op een externe oorzaak: het binnenvallen van Indo-Europeanen. Volgens haar gebeurt dat in drie golven. Met hen komt er een einde aan harmonie en balans, aan vrede en veiligheid, aan welvaart en relatieve overvloed.

1 Het DNA van Europeanen

(de volgende tekst is een bewerking en verdere uitbreiding van *The Language of MA the primal mother* de deel 1 h 5 uit 2013)

Baanbrekend is het DNA-onderzoek van Luigi Luca Cavalli-Sforza. Het toont aan dat zich in Europa achtereenvolgens vier verschillende bevolkingsgroepen laten traceren.

1. Als eerste zijn daar de afstammelingen van de *jagers/verzamelaarsters* uit de IJstijd en het Mesolithicum.

2. Als tweede genetische groep zijn er de *vroege boeren* die in het 7^e millennium uit Anatolië via Griekenland en de Balkan Europa binnentrekken. Naarmate zij naar het westen komen vermengt zich hun DNA met

oerbevolking van jagers-verzamelaarsters. Hierdoor wordt hun DNA zwakker. Ruim 20 % van het mitochondriaal DNA van Europeanen zou van de boeren uit het Nabije Oosten afstammen.

3. Een *derde* groep bereikt Europa vanaf de Vroege Bronstijd vanuit de Zuidrussische steppen. Ze komen uit culturen ten noorden van de Zwarte Zee uit het Don-Wolga gebied. Ze trekken Europa binnen via de Balkan: dit zijn de *Indo-Europese* volken. Deze derde groep is inmiddels tot een grote taalgroep uitgegroeid. Op dit moment spreken 1.6 miljard mensen een Indo-europese taal, waarvan 600 miljoen in India. Klassieke talen als het Grieks, Latijn, Sanskriet en Oud-Iers vormen in de Indo-europese stamboom de takken van waaruit loten als het Frans, Duits en Engels zijn voortgekomen; Engels spreken momenteel 322 miljoen mensen.

4. Tot slot is er de *vierde* genetische groep van jagers/verzamelaarsters die vanuit het gebied aan weerskanten van de Oeral in Noord-Rusland via een noordelijke route naar Finland en de Baltische staten trekken. Hun nazaten spreken de Fins-Oegrische talen.

De *derde* genetische groep - die der der Indo-Europeanen - zou Europa van vrede en balans naar agressie, onderdrukking en oorlog gevoerd hebben. Anderen uit de esoterisch-antroposofische hoek zien hun historisch optreden positiever; zij beschouwen deze derde groep ondanks alle schade en geweld als nieuwe cultuurdragers. Het nieuwe naar buiten gerichte mannelijke bewustzijn dat zich onder hun heerschappij vormde zou nodig geweest zijn bij de vorming van de individuele persoonlijkheid. Echter, in de huidige tijd dient er een nieuwe balans te komen tussen vrouwelijke meer intuïtieve kwaliteiten van verbondenheid en eenheid en de mannelijk-rationele.

1.2 Wat overbleef van het Oude Europa

In het Baskisch vind je wortels van woorden terug van een voor-Indo-Europese taal. Daarnaast gelden als overige voor-Indo-Europese talen het Sami van de Lappen rond de Noordpool en het Etruskisch in Noord-Italië. Als voor-Indo-Europese culturen gelden de Minoische van Kreta, de Etruskische in Noord-Italië, de Pelasgiaanse in Noord-Afrika en Griekenland, de Lydische, Lykische en Carische in West-Turkije, de Baskische in Noord-Spanje en zuidwest Frankrijk en die van de Picten in het Engeland van voor de Kelten. Daarnaast zijn er vrouwvriendelijke tradities blijven voortleven bij Indo-Europese volken als de Kelten, Teutonen, Slaven en Balten. Ze namen deze cultuurelementen over vanuit het rijke substratum van het Oude Europa. Sporen van de Neolithische oerlaag zijn o.a. terug te vinden in mythen, sprookjes, volksverhalen en namen van plaatsen, bergen, bronnen en rivieren in het landschap. In de interdisciplinaire wetenschap der matriarchaatstudie worden de puzzelstukjes die van deze oerlaag zijn overgebleven zo goed mogelijk in elkaar gepast. Een van de grondlegsters is de archeologe Marija Gimbutas.

2 Marija Gimbutas

Terug naar de beginvraag: hoe komt er in het Oude Europa een eind aan het moederland? Voortgaand in het spoor van anderen heeft archeologe Marija Gimbutas in 1965 de hypothese van het binnenvallen van Indo-Europese volken of Kurganvolken geponeerd. Volgens Gimbutas is de Kurgan-grafcultuur die ten noorden van de Zwarte Zee wordt gesitueerd, het oorsprongsgebied van de proto-Indo-Europese volkeren. Kurgans zijn ronde koepelvormige grafheuvels waarin prestigieuze mannen met wapens worden begraven. Zij stelde vast dat het gaat om een herderseconomie met rudimentaire landbouw, grof aardewerk met koordindrukken en zonnemotieven, paarddomesticatie, oorlogvoering, metalen wapens, verering van mannelijke hemelgoden, een patrilineair, patriarchaal sociaal systeem en tot slot elitegraven van belangrijke mannen.

Vrouwvijandigheid. In de koepelvormige grafheuvels vond men vaak overblijfselen van dieren en vrouwen die bij de begrafenis van hun heer en meester geofferd waren. Er zijn Kurgan-graven met suttee-of sati-slachtoffers in Sredny Stog en Yamnaya in het oosten van de Oekraïne in Zuid-Rusland na 3500 v. Chr. In India doet zich na de inval van de Ariërs naast andere vrouwonderdrukkende gewoonten de weduwenverbranding of Sati voor. Men blijft deze hardnekkige gewoonte trouw ook na het verbod door de Engelsen die India koloniseren. Zulke elementen zijn ten westen van de Zwarte Zee tot 4400 v. Chr. onbekend. Daarna verspreiden ze zich tegelijk met de nieuwe Kurgan-graven over Europa.

Sociale ongelijkheid. De nieuwkomers zijn herdersnomaden die zich al naar gelang het seizoen over lange afstanden verplaatsen naar verschillende graasgebieden. Zij zijn voornamelijk op boeren aangewezen voor hun bevoorrading. Ze dringen hun gebieden binnen, veroveren en overheersen ze. Daarbij gebruiken ze moderne

bronzen wapens. Er ontstaan ongelijke maatschappen met een regerende elite van aristocraten, strijders en priesters. De overwonnen landbouwers vormen de laagste groep in de sociale orde. De sociale hiërarchie ontwikkelt zich vanaf de Bronstijd, hetgeen blijkt uit bijzettingen van grafgraven.

Militarisering. Gedurende de tweede golf rond 3500 v. Chr. worden de wagen op vier wielen, de ploeg, de bronzen metallurgie en bronzen wapens als bijlen, dolken, messen etc. Ingevoerd. Je komt ze tegen in graven in de noordelijke Oekraïne en centraal en Zuidoost-Europa. In de derde golf rond 2900 v. Chr. worden duizenden Kurgan grafheuvels opgericht die zich vanuit de Balkan tot in oost-Hongarije verspreiden.

De definitieve omslag Tussen de Brons- en IJzertijd voltrekt zich de omslag van matriarchaat naar patriarchaat. Landbouwculturen in Zuidoost-Europa raken in een crisis. Wanneer de eerste kurgan grafheuvels verschijnen, desintegreren in Oost- en Centraal Europa bijna 700 belangrijke vestigingen na een ononderbroken groei van honderden jaren.

3 Marija Gimbutas krijgt bijval

Een specialist op het terrein van de Indo-Europeanen als de Franse Jaroslav Lebedynsky stelde in 2009 dat hij denkt dat Gimbutas gelijk heeft. Eerder in 2004 schreef de Duitse publicist Dr. Reinhard Schmoekel in een boek over de Indo-Europeanen dat de theorie van de Marija Gimbutas vandaag de dag door de meeste archeologen, linguïsten en andere vakwetenschappers in grote lijnen gevolgd wordt. Weer eerder in 1993 stelden de Britse onderzoeksters Anne Baring en Jules Cashford in hun onderzoek naar de godincultuur van vòòr het binnenvallen van Indo-Europeanen, dat het concept van Marija Gimbutas eindelijk serieus genomen wordt.

Echter: de archeologen die deel uitmaken van de stroming van de 'nieuwe archeologie' zijn dat niet met hen eens. De duizenden vrouwelijke figurines worden door hen als curiositeiten en 'geslachtslozen' ter zijde geschoven. De komst van de Indo-Europeanen zou een mythe zijn. Gedurende haar academische loopbaan schreef Marija Gimbutas 28 boeken en meer dan 300 artikelen; het is haar mede door ziekte niet meer gelukt haar Kurganthese, die verspreid stond over diverse artikelen in *The Journal of Indo-European Studies*, in een overkoepelend synthetisch werk samen te vatten. Welke disciplines voeren argumenten aan ter ondersteuning van haar these?

1.1 De genetica

Volgens Luca Cavalli-Sforza ondersteunt het genetisch onderzoek de these van Gimbutas dat vanuit het steppegebied ten noorden van de Zwarte Zee Kurganvolken in drie golven westwaarts getrokken zijn. Er boog ook een groep zuidoostwaarts af richting Iran en India. Expansie van deze volkeren naar gebieden ten westen en ten oosten van de Oeral wordt volgens Sforza door genetisch materiaal bevestigd, al is het dan nog schaars.

1.2 De taalwetenschap

Taalonderzoek van met name James Mallory ondersteunt de inzichten van archeologie en genetica omtrent deze migraties. Uit het kerngebied van de proto-Indo-Europese taalgroep ten noorden van de Zwarte Zee van rond 6000-5500 v. Chr. zouden zowel de Iranes-Indische talen als de Europese voortgekomen zijn. Indische, Pakistaanse talen en meer naar het westen de West-Europese- met alle tussenliggende talen, zijn sterk aan elkaar verwant en worden onder de noemer der Indo-Europese talen samengebracht.

Het oorsprongsgebied van de oostelijke tak der Indo-Iranese taalgroepen zoekt men tegenwoordig in de Chinese provincie Kansu aan de zuidrand van de Gobi woestijn. Chinese geschiedschrijvers vermelden het Europees ogende volk der *Yüetschi*; Griekse en Romeinse geografen spreken van *Tokhariërs*. Ze zouden afkomstig zijn uit het Tarim bassin rond de woestijn van Taklamakan in Oost-Turkmenistan, de mogelijke thuisbasis van de proto-Indo-Europeanen. Het ligt ten noorden van Tibet in een gebied dat zeer vruchtbaar en groen was voordat dit - net als de Gobiwoestijn meer naar het noorden - rond 5000 v. Chr. uitdroogde.

1.3 Recente archeologische bewijzen

Recente archeologische opgravingen stapelen op het fundament van Gimbutas nieuwe bewijzen. (de volgende tekst is een bewerking en verdere uitbreiding van *The Language of MA the primal mother* de deel 1 h 5 uit 2013)

Roemenië. In een recente catalogus uit 2008 over Neolithische kunst in Roemenië waaraan 18 Roemeense deskundigen meewerkten, wordt het proces van Indo-Europeanisering in Roemenië beschreven. Een duidelijke kaart brengt het in beeld en het proces begint vanuit het noorden, vanuit de Oekraïne. In het bergachtige

noorden van Roemenië waar de rivier de Prut een diepe bedding uitsleet in de bergruggen der Karpaten – daar waar deze rivier de grens vormt tussen Rusland en Roemenië – verschijnen dorpen die een ander type ruwer aardewerk gebruiken.

Een nieuwe cultuur die bolvormig aardewerk gebruikt en wordt omschreven als de ‘Globular Amphora’-cultuur, maakt haar entree. Deze cultuur introduceert nieuwe elementen: een herderseconomie, een sociale hiërarchie, minder verfijnd aardewerk waar motieven met een gevlochten koord in klei van middelmatige kwaliteit gedrukt werden, andere soort huizenbouw, platte of koepelvormige graven en een andere religie met hemelgoden die de dienst uit maken en het laten onweten met harde donder en felle bliksem.

Grafonderzoek geeft aan dat het om ‘geleidelijke infiltratie’ van een nieuw type migranten gaat: een groter-gebouwd Europeanide mensentype met langere en slankere lichamen en een brachycephalische (korte en brede) schedelvorm. In mannengraven vindt men naast het Oud-Europese type ook dit langere en slankere type; in vrouwengraven alleen het kleinere en slanke Oud-Europese type met Mediterrane kenmerken. Het proces van infiltratie van niet-indigene groepen is overal zichtbaar; het is met name zichtbaar in de Cucuteni-cultuur in Noord-Roemenië. Deze cultuur ligt in het heuvel- en bergachtige gebied tussen de rivieren de Prut en de Dniestr. Het heeft verscheidene eeuwen geduurd.

De Cucuteni-cultuur begint rond 4700 v. Chr. en ontwikkelt een zeer verfijnd en fraai type aardewerk. Er zijn geometrische decoraties met rode en witte motieven. In drie fasen ontwikkelt het aardewerk zich met in de laatste fase dier- en menselijke motieven. Het wordt gemaakt van een bijzondere kwaliteit klei, die een lang proces van bewerking ondergaat voordat het tot het aardewerk gevormd wordt en zich tot een hoogtepunt van Neolithisch vakmanschap ontwikkelt. Het einde van deze cultuur valt rond 3500 wanneer het bolvormig aardewerk verschijnt. Nu gaat het Eneolithicum over in de Bronstijd.

Bulgarije. In 1997 schreef de invloedrijke Russische archeoloog Nikolai Merpert dat nieuw archeologisch materiaal de conceptie van Marija Gimbutas over de Indo-Europeanisering van Zuidoost-Europa bevestigt. Hij deed onderzoek in de heuvel bij het dorp Junazite in Zuid-Bulgarije en ontdekte in de onderste lagen van de heuvel een neolithische cultuur die deel uitmaakte van meer dan 400 nederzettingen in de Pazardjik regio. Hij bemerkte een groot verschil tussen de laag uit het Eneolithicum (Late Steentijd en Kopertijd) en die van de Vroege Bronstijd. Dit betrof niet alleen technologische aspecten; het ging om een totale verandering die zich rond 3500 v. Chr. voltrokken had.

De laatste laag van het Eneolithicum bevatten structuren die totaal vernietigd waren. Vijftig skeletten liggen verbrand en verminkt onder het puin van hun nederzetting. De aanval is snel geweest want het interieur van de huizen met vaatwerk, werktuigen en figurines van klei en been, ligt redelijk intact bedolven onder de neergehaalde muren.

Direct hierna is bovenop de beenderen en het puin van de huizen, de eerste nederzetting uit de Vroege Bronstijd neergezet. De oudere cultuur was totaal anders getuige de 17 bewoninglagen die er in de Bronstijd bovenop zijn gebouwd. De nieuwkomers zijn nomaden uit de steppen, de proto-Indo-Europeanen. En Junazite blijkt niet de enige nederzetting die totaal vernietigd wordt. Merpert wijst op een zestal anderen in Bulgarije die hetzelfde lot ondergingen. Hij staat in deze geactualiseerde visie niet alleen.

Deze recente onderzoeksresultaten data maken duidelijk dat ook na toevoeging van nieuwe data de these van Gimbutas stand houdt.

4 De visie van Heide Göttner-Abendroth

Volgens de grondlegster van het moderne matriarchaatonderzoek dr. Heide Göttner-Abendroth biedt de Kurgan-theorie geen ultieme verklaring waarom volken in Zuid-Rusland in beweging komen. Waarom zouden ze hun matriarchaal georganiseerde agriculturen – waarvan bewijs teruggaat tot 7000 v. Chr. en die gelegen zijn in Centraal- en West-Azië – verlaten en overleven als herders en ruiters? Waarom patriarchaliseert deze nomadische cultuur?

Ze trekken ten strijde niet omdat ze het paard getemd hebben. Of omdat technologische innovatie als nieuwe wapens en vervoersmiddelen hen hiertoe aanzetten. Deze verklaringen zijn deelverklaringen die de kettingreactie van volksverhuizing en agressie maar ten dele verklaren. Naar haar idee heeft de geograaf James DeMeo afdoende aangetoond dat klimatologische veranderingen in Centraal- en West-Azië volkeren van hun grond verdrijven en hun doen verharden. Door honger gedreven worden ze de motor achter sociaal geweld, oorlog en de ontwikkeling van het patriarchaat. Naarmate de aarde versteent, verharden de culturen in zeden, gewoonten en wetgeving.

Grote klimaatsveranderingen vinden plaats rond 5000-4000 v. Chr. Rijke landbouwgebieden veranderen in woestijnen. Mannengroepen verlaten hun uitgedroogde moederland om het weinige voedsel dat rest aan de

vrouwen en kinderen te laten. Ze worden teruggeworpen op de jacht en grootschalige veeteelt en migreren als wanordelijke groepen *jagers en herders* westwaarts. Soms migreren hele volken in schamele ossenwagens met hun gedecimeerde kuddes. De binding van vrouwen aan de landbouwgrond gaat verloren en daarmee ook de matrilineaire clanstructuur.

Aangekomen in de steppen van Zuid-Rusland ontwikkelen ze zich tot herdersculturen. Maar opnieuw moeten ze weg, want ook hier droogt de aarde op. En zo arriveren ze in de stedelijke culturen rond de Zwarte Zee en in het Oude Europa. Hier is geen lege ruimte meer. Er ontstaat een nieuwe situatie waarin men om te overleven met geweld het land van anderen moet innemen. De vreedzame samenlevingen zijn hier niet op voorbereid; golf na golf spoelt over hen heen en ook zij moeten zich in een sneeuwbaaleffect gaan wapenen. Kunnen wij de klimaatsveranderingen in relatie tot de migratiepatronen van volken scherper in beeld krijgen?

5 De relatie tussen klimaat en migratie

Het einde van de ijstijd kondigt zich rond 10.000 v. Chr. aan door een opwarming van het klimaat. Het ijs smelt en het zeewaterpeil stijgt.

5.1 Mini-ijstijden

Nu treden er regelmatig mini-ijstijden op waarin het klimaat voor kortere tijd sterk verslechtert. Plots wordt het veel kouder en het regent niet meer. Men kan klimaatverslechtering op diverse wijzen vaststellen. Hier volgen er drie.

Ten eerste: door boringen in de ijskap weet men dat in warmere tijden meer methaangas neerslaat dan in koudere. Op grond hiervan heeft men tussen 6200 en 5800 v. Chr. een mini-ijstijd kunnen vaststellen.

Ten tweede: op grote diepte in de zee vond men koraal dat zich normaalgesproken vlak onder het wateroppervlak hoort te bevinden. Stijging van het zeewaterpeil valt af te meten aan de diepte waarop zich afgestorven koraal bevindt.

Ten derde: men kan aan de afzetting van zoutwaterorganismen als schelpdieren afmeten hoe laag het zoute water stond in koude periodes; wanneer er boven deze lagen afzettingen van zoetwaterdieren gevonden worden, moeten er grote hoeveelheden ijswater in de zee gestroomd zijn.

5.2. De ramp rond 9600 v. Chr.

Rond 9600 v. Chr. is het zeewater veel minder zout geworden. Dat betekent dat er als gevolg van opwarming van de aarde vrij plotseling veel meer water de zeeën is gestroomd. Men heeft gemeten dat tussen 14.000 en 5000 v. Chr. het zeewater met 120 tot 130 m gestegen is; een stijging te vergelijken met de hoogte van een wolkenkrabber van 20 verdiepingen. De zwarte gebieden op deze kaart zijn in deze periode door het stijgende waterpeil onder water komen te staan.

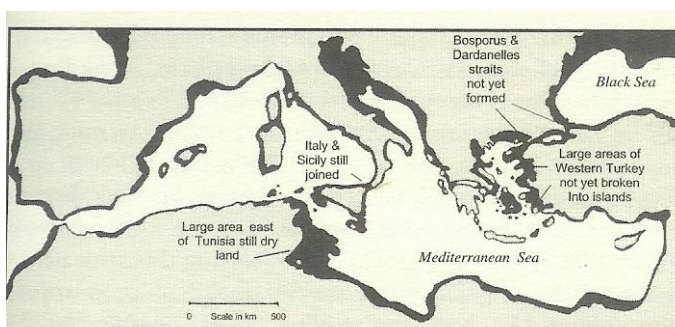

Fig 8 Reconstruction of Mediterranean region coastlines as these would have looked shortly after the end of the Ice Age, showing (in black) large areas not yet claimed by subsequent sea-level rise. After the findings of J. D. Shackleton and T. van Andel

5.3. Volkeren vanuit West-China op drift

Migratiepatronen van volken hangen nauw samen met koudeperiodes. Ze verhuizen niet vrijwillig. Ze laten hun geboortegrond waar zij zich verbonden weten met hun voorouders niet zo maar achter. Maar ze moeten. Wanneer koude- en droogteperiodes het prettige leven in Centraal-Azië onaangenaam maken en de grond onder de voeten van de landbouwers en herders uitdroogt, moeten zij door de nood gedwongen in beweging

komen. En dat doen ze in vier grote golven. Ooit hadden sommige reislustige jagers uit de Oude Steentijd gebruik gemaakt van de steppegordel ten zuiden van het ijs en waren langs deze route de kuddes gevolgd naar het oosten. Deze route, die ook wel de 'Aziatische corridor' genoemd wordt, strekt zich uit van de puszta in Hongarije tot aan de Stille Oceaan in Mongolië. Het klimaat is in de periode 8000 tot 6500 v. Chr. aangenaam en dus wordt er in dit gebied aan landbouw en veeteelt gedaan.

Er zijn archeologen die in Centraal-Azië en niet in het randgebied rond de vruchtbare Halve Maan de eerste landbouw en veeteelt zoeken; en dus ook de bakermat van de voorouders van de latere Indo-Europeanen. Wanneer het klimaat rond 6200 verslechtert in Mongolië en Oost- en Centraal Siberië zouden ze als ontheemde boeren met hun kuddes over de uitdroogde steppe van de Aziatische corridor weggetrokken zijn. Naar het noorden is er nog steeds ijs; naar het oosten is er de Stille Oceaan. Naar het zuiden drogen gebieden uit. De enige optie om de dood te ontsnappen is westwaarts te gaan. Hun nazaten laten zich echter het eerst traceren tussen 6000 en 5000 v. Chr. ten noorden van de Zwarte Zee in het grensgebied tussen Azië en Europa. Maar ook hier achtervolgt hun het noodlot.

5.4 De zondvloed rond 5600 v. Chr.

Tussen 6200 en 5800 v. Chr. schijnt zich wereldwijd een enorme watersnoodramp te hebben voltrokken. Siberië is tot 6500 met landijs bedekt; tijdens de gestage opwarming is het ijs hier aan het smelten. Het smeltwater heeft zich in een grote en diepe Siberische binnenzee verzameld. De ijswal die het van de noordelijke IJzee scheidt, smelt ook. De natuurlijke dam breekt en de enorme watermassa zoekt zich een uitweg. Het breekt door de landbrug bij Beringia waardoor tussen Siberië en Alaska de straat van Bering ontstaat. C14 metingen van organische resten dateren deze ramp rond 6500.ⁱ Het water breekt door de zeeengte van ca 1000 km tussen Engeland en IJsland. Onder water ligt hier een drempel waardoor water tot een vloedgolf wordt opgestuwd. Deze zou op zijn minst een kilometer hoog zijn maar waarschijnlijk vele meters hoger. De golf moet diverse keren om de wereld zijn gegaan voordat deze is weggeëbd. Kustgebieden rond de Atlantische Oceaan in Noord- Midden maar ook Zuid-Amerika komen blank te staan: in allerlei culturen komt het zondvloed verhaal voor. Het water spoelt over de straat van Gibraltar. Kustgebieden rond de Middellandse zee overstroomd. Grote delen van Noord-Afrika verzinken rond 5500 v. Chr. en de inwoners trekken noordwaarts. De landbrug tussen Afrika en Europa wordt overspoeld; eilanden als Malta komen hierna met moeite boven het water uit.

Ook in in het oosten van het Middellandse zeebekken in Egypte en Klein-Azië laat het water grote verwoesting achter. Het water stort zich met donderende kracht van wel 1000 Niagarawatervallen door de nauwe doorgang bij de Bosporus in het veel lager gelegen 'Zwarte Meer'. Nu verandert het meer in de 'Zwarte Zee', zo beweren de Amerikaanse geologen Pitman en Ryan. Amerikaanse, Oekraïense en Bulgaarse geologen hebben vastgesteld dat het 'Zwarte Meer' rond 5500 v. Chr. een enorme watermassa te verstouwen krijgt. De waterspiegel van het voormalige meer lag 1600 meter lager dan het huidige en het zou zich in 30 jaar tot het huidige niveau hebben opgevuld. De kusten hebben zich sterk uitgebreid en dat heeft consequenties voor de omliggende volken. Ze moeten weg. In het zuiden vond men de kustlijn van het oude meer met overblijfselen van bewoning op 90 meter diepte van de huidige Zwarte Zee. Meer naar het noorden en westen mondt het meer uit in vlak land. Van hieruit trekt het met een snelheid van 1 km per dag landinwaarts. Het water stijgt de noordelijke oeverbewoners tot aan de lippen. Ze moeten weg.

5.5 De eerste golf migraties: 4300-4200 v. Chr.

Het water verdrijft de voorouders van de latere Kurganvolken van hun weidegronden ten noorden van de Zwarte Zee. Vanuit hun kerngebied bij de Wolga, Don en Dnjepr -de eerste rivier mondt uit in de Kaspische zee en de twee anderen in de Zwarte Zee- trekken ze tussen 4400 en 4200 v. Chr. westwaarts en vestigen zich aan de westkant van de Zwarte Zee in de westelijke Oekraïne bij de mondingen van de Dnjestr en de Donau. Langs de benedenloop van deze rivieren trekken ze stroomopwaarts. Ze kwamen aanvankelijk onopgemerkt en in kleine groepen. Eerst te voet, maar later te paard. Volgens archeo-zoöloog David Anthony wordt de expansie ondersteund door het gebruik van het paard. Domesticatie van het paard zou rond 5000 v. Chr. in het steppegebied ten oosten van de Oekraïne en ten noorden van Kazakstan hebben plaatsgevonden. Zijn recente onderzoek bij de Dnjepr in de Oekraïne biedt hieromtrent zekerheid. Het teruggevonden bit van hengsten maakt duidelijk dat zij vòòr 4000 v. Chr. aan de teugel zijn geleid. De herdervolken verplaatsen zich nu pijlsnel te paard en vergroten hun actieradius. Letterlijk een grote sprong voorwaarts. Elders komt na al het water de droogte. Tussen 5300 en 4900 verwoestijnen in Afrika de Sahara, en op gelijke hoogte liggende gebieden in Arabië en Azië. De mensen verlaten de hoger gelegen gebieden en trekken lang de bovenlopen van grote rivieren als de Nijl, de Eufraat en de Tigris naar benedenlopen en hun delta's.

5.6 De tweede golf: 3400-3200 v. Chr.

Duizend jaar later breekt er opnieuw een droogteperiode aan. Inmiddels heeft men rond 3800 v. Chr. het paard voor de wagen gespannen. Met hun hele hebben en houwen verlaten Kurganherders het gebied ten noorden van de Zwarte Zee opnieuw. Tussen 3400 en 3200 v. Chr. trekken ze westwaarts de Balkan in, bezetten Griekenland, Hongarije, Oostenrijk, Polen en Duitsland. Culturen botsen want de Indo-Europeanen verschillen sterk van de Oud-Europeanen.

Kurganherders leven in kleine groepen; dit leidt men af uit hun grafheuvels of kurgans. Hun huizen zijn klein en rechthoekig en ze wonen samen in kleine dorpen die door een aarden wal zijn omgeven. Ze leven van hun vee en voeden zich met vlees, melk, boter en kaas. Het zijn herders. Ze maken van metalen wapens als dolken, messen en zwaarden. Ze gebruiken eenvoudig keramiek. De Indo-Europese naam van hun belangrijkste god, een hemelgod, luidt 'Dieus pitar' of *stralende vader* (vergelijk *Zeus* dat omgezet wordt in het Franse *Dieu* en *pater* of *vader*). De Latijnse woorden *Deus* en *Dea* duiden op de *hemelgoden* en betekenen dus oorspronkelijk de *stralenden*.

In de Kurganfamilie is de oudste man het hoofd van de familie. De meest sterke wordt tot leider van het dorp. Hij bouwt zich een groter huis midden in het dorp. Daar komt de vergadering van familieopperhoofden samen. Hoe anders leven de Oud-Europeanen.

Naar Mesopotamië en Egypte. Vanuit het kerngebied ten noorden van de Zwarte Zee trekken de Indo-Europeanen niet alleen westwaarts maar ook oostwaarts richting Kaspische zee en vandaaruit naar het zuiden Mesopotamië in. Zelfs in Egypte is er rond 3200 v. Chr. een nomadenstam met structureel andere gewoonten dan de oudere moederlandse binnengetrokken. Indo-Iraanse volken afkomstig uit het Midden-Oosten – zij hebben een lichte huid en zijn fysiek groter dan de donkere Afrikaans-Egyptische culturen – voeren nieuwe metalen in, maken hiermee harde bronzen wapens en onderwerpen de inheemse culturen. Ze zaaien moord en doodslag. Zij begraven hun leiders niet meer in ovalen maar in rechthoekige graven, voeren de slavernij in en construeren in tegenstelling tot hun voorgangers monumentale bouwwerken van steen.

Voordynastieke tijden gaan over in de dynastiën der farao's: in vele geschiedenisboeken begint de geschiedenis van Egypte pas nu. Men schat dat de vernietiging van de elite van de inheemse volken zo'n 400 jaar geduurd heeft. Een van de manieren om van de oude vrouwelijke leiders af te komen is hen als leden van de grote koninklijke harem levend te begraven wanneer de koning sterft; de gewoonte om weduwen of sati's levend met hun overleden mannen te begraven of te verbranden, vindt elders ook ingang en houdt als hardnekkige culturele gewoonte tot op de dag van vandaag in India stand.

5.7 De derde golf: 3000-2800 v. Chr.

Nu blijft het slechts 200 jaar rustig want rond 3000 v. Chr. komen mensen weer in beweging. Rond deze tijd schijnen er in Mesopotamië grote locale overstromingen te zijn, wellicht opgevolgd door nieuwe droogte. In deze tijd komt er een eind aan diverse culturen uit de prehistorie.

Vanuit het Wolga-, Don- en Dnjepr-gebied trekken achterblijvers tussen 3000 en 2800 v. Chr. in het spoor van vorige generaties naar Midden-Europa. Van hier gaat het naar nieuw te veroveren gebieden langs de Rijn naar West-Duitsland en naar Zuid-Scandinavië. Tegelijk bezetten stamverwanten Anatolië en de landen ten zuiden van de Kaukaskus: Georgië, Armenië en Noord-Iran. Volgens Gimbutas is Europa in drie golven ge-indoeuropeansiseerd. Anderen spreken van vier of zelfs vijf golven.

5.8 De vierde golf: 2400-2200 v. Chr.

De vierde golf vindt plaats tussen 2400 en 2200 v. Chr. Russische geologen als Varuscenko bewezen de verbinding tussen de voorgaande droogteperiodes en de migratie van Kurganherdersvolken. Voor deze periode onderzochten zij afzettingsslagen op het Krimschiereiland bij de monding van de Don. Ze wisten een relatie te leggen tussen de afgezette sliblaag van de rivier en de jaarlijkse neerslag. Zij stelden tussen 2400 en 2100 v. Chr. een snelle afname van de jaarlijkse regenval vast. De lange droogteperiode verdrijft mensen van hun grond.

Nabije Oosten. Opnieuw trekken de herders Midden- en Noord-Europa in. Maar ook zetten ze koers naar het zuiden, naar Syrië, Palestina en Egypte. Vanaf 2300 v. Chr. vallen de Hettieten Anatolië binnen en vermengen zich met de Hattiërs, wier maatschappij nog allerlei elementen uit het moederland bevat.

Griekenland. De vroegste invasies van de Indo-europese Helleense volken vinden plaats tussen 2900 en 2600 v. Chr. De volgende ronde die rond 2100 v. Chr. begint, wordt in de geschiedenisboeken vermeld. De Hellenen of Grieken onderwerpen vòòr-Helleense volken. Hun heerszuchtige goden maken binnen het Helleense familie der goden oude inheemse godinnen als Gaia en Hera tot ondergeschikten.

Malta. Op Malta is er een grote droogte van 300 jaar die een einde maakt aan de cultuur van de 'tempelbouw(st)ers' die de megalitische tempels construeerden.

5.9 Volgende invasies

Aan de stroom migranten komt geen einde. Tussen 1800 en 1200 v. Chr. veroveren de Hettieten definitief Anatolië. Daarna vallen vanaf 1900 v. Chr. de Ariërs Pakistan en India binnen. Tussen 1900 en 1200 v. Chr. veroveren de Helleense stammen Griekenland definitief. De natuur helpt een handje mee om het oude plaats te laten maken voor het nieuwe. Rond 1800 v. Chr. treft een aardbeving de paleiscultuur op Kreta. Rond 1500 v. Chr. barst een vulkaan uit op het naburige eiland Santorini; een vloedgolf maakt een einde aan de Minoïsche cultuur op Kreta. De weg is vrij voor de Myceense en Helleense volken. Met name een Heleense stam die vanaf 1200 v. Chr. een nieuwe opmars begint, richt veel schade aan: het zijn de Doriërs. Kreta bereiken ze overzee pas rond 1000 v. Chr. en daarom is dit eiland het laatste bastion waar de moederlandse beschaving van het Oude Europa voortleeft.

Tussen de 7^e en 3^e eeuw v. Chr. stromen de Keltische volken Europa binnen; tussen 500 v. Chr. en 100 na Chr. op de voet gevolgd door de Germaanse volken. Tot slot maken tussen de 5^e en 9^e eeuw na Chr. de Slavische volken in Europa hun opwachting.

Weer later in de 13^e eeuw na Chr. arriveren vanuit Mongolië de Mongolen. Maar zij horen niet meer tot de Indoeuropese groep die zich o.a. kenmerkt door blanke gelaatstreken.

6 In het vaderland

Het patriarchaat is een sociaal systeem waarbij een kleine groep overwegend mannelijke machthebbers heerst over een onderworpen bevolking; het is een dominantie-systeem. In eerste instantie worden in het Oude Europa de steden en dorpen beroofd en platgebrand. Maar dit is geen echte oplossing. In tweede instantie bedenkt men een dominantie-systeem, waarbij de veroverde volken en hun vrouwen worden onderdrukt en in lagere kasten, standen of in slavernij ondergeschikt gemaakt. Staten met legers ontstaan. Een koning staat aan het hoofd. Hij maakt gebruik van ambtenaren, soldaten, belasting betalende boeren en slaven.

Om alles goed bij te houden, zijn er schrijvers nodig. De koning benoemt mannen in deze functie en geeft opdracht geschiedenis te schrijven: zijn geschiedenis of his-story. Vrouwen verliezen het recht op onderwijs en schrift. Heilige orale tradities worden vanuit een mangerichte politieke visie opgeschreven; de priesterschrijvers doen wat hun wordt opgedragen. Vrouwen verliezen hun oude rechten en worden ondergeschikt gemaakt. Wetgeving die hun toestond te erven en te scheiden, wordt 'aangepast'. Lijfstraffen op 'overspel' worden ingevoerd. Angst en lijden laten hun diepe sporen na op de mensheid. De ene staat zal de andere veroveren. Er heerst voortdurend oorlog.

Het patriarchaat kent verschillende fasen: er is het vroege patriarchaat dat georganiseerd is naar stammen. Er is het klassieke met als kenmerk de grote wereldrijken zoals het Romeinse Rijk. Er is als derde het koloniale patriarchaat en als vierde het kapitalistische, dat daar zal eindigen waar het louter om zelfverrijking ten koste van anderen en de aarde gaat.

Samenvattend: met succes weten de vrouwen, die na de IJstijd vroege land- en tuinbouw ontwikkelen, van de nood (de grote IJstijd-kuddes vallen weg) een deugd te maken. Zij boren nieuwe bronnen van bestaan op aarde aan: de vroege land- en tuinbouw en de veeteelt zoals dat samenkomt in een gemengd bedrijf. Ze worden uiteindelijk het slachtoffer van hun eigen succes. De oude maatschappij is niet competitief en men leeft zonder strijd in gelijkwaardigheid. Nog wel. Na de inval der Indo-Europeanen worden stadstaten grootschaliger. Zij veranderen in gecentraliseerde en absolute monarchieën.

Nu verliezen vrouwen die wel varen bij kleinschaligheid en onderling contact, het initiatief. Het patroon tekent zich niet alleen in het Midden-Oosten en Griekenland af, maar ook in China en India. Opgesloten in de kooi van het kerngezin verslechtert de positie van de vrouw. Soms besneden en verminkt overleeft zij in tijden van 'beschaving', gebukt als zij (in Europa) gaat onder het verbod op geboortebeperving van kerk en samenleving; veroordeeld als zij is tot het baren van vele kinderen, als zij tenminste de vele gevaren van het vrouwzijn waaronder die van het kraambed, overleeft. Het besef deel uit te maken van een groot kosmisch geheel, raakt verloren. De eenheid raakt verbroken. De muziek valt stil. De taal van het hart sterft uit.

Dr. Annine van der Meer, 2013, update 2015.